

גר:

עין משפט
נר מצוה

סד א מ"י פ"ח תל'
פסח"ח הלכה י'
סה ב מ"י פרק י מהלכות
מעשה"ק הלכה ו'
סז ג מ"י פרק י"ט מהלכות
פסח"ח הלכה ד'
סח ד מ"י פרק י מהלכות
מעשה"ק הלכה ז'
סח ה מ"י פ"ט שם הלכה
סז:

סט ו' מ"י שם ה' הנה ה':
ע ז' מ"י ש"ח מהלכות קרבן
 פסח הנה א':
קצ ח' מ"י שם ה' (יד)
 [טו]:
קב ט' מ"י שם פ"ג הנה א':
קג י' מ"י שם פ"ח הנה ד':
 א' מ"י פ"ח מהל' נטירות
 הנה ג'

תורה אור השלם

1. ביום וזמנם יאכל ומסמרת והנותר עד יום השלישי באש ישרף: ויקרא יט, 1
2. והנותר מבשר הזבח ביום השלישי באש ישרף: ויקרא ז, יז
3. אך בבור שזר או בבור קשב או בבור עז לא תספה קרש הם את רמס תורק על המזבח ואת חלקם תטעור אשה לרית יצחק ליהודה: במדבר יב, י

ספ רש"י

[illegible]

שיטה מקובצת

[illegible][illegible]

אור אִשְׁשִׁי. גרם כמו אור לִי דלגור שלישי משמע לילה שאחר שלישי כמו לור עיבורי בשמעתה קמייחא דפסקים (דף כ:)
ת"ל ע' יו"ט. כ' קונטרס ביום וצחש אכל ומחרת הוטרעד עד יום השלישי בעוד שהוא יום מאכלנו וקשה הדומה הפסק הענין וה"ר חיים מפרש עד יום השלישי ולא יום השלישי ככלל א"כ אוי נאכל בליל שלישי:

י"ב בבל העיר. פירש

[illegible][illegible][illegible]

איזהו מקומן פרק חמישי זבחים

לגלוסיה. ללמד זמן ארילת שלמים ביום וזיחתו ומזמרת: ה"ג א"ר
 יצא קרא ביום וזכו יאכל הקריבו למה לי ש"מ ביום שאסא וזכא אסא
 מקריב כ"ו: דלמא הכי קאמר רחמנא כ"ו: ה"ג א"ר אס כן נימא קרא
 וזכא ו: הקריבו יאכל וזכו למה לי ש"מ ביום שאסא וזכא אסא

מקריב. כן הנהיגו ממספרו של רבי:
ורלמא דקי קאמר רחמנא כ"ו. דלא
תלה רחמנא זמן ואילמא בנתיבא דלא
בזריקא לאוכלי ביום וזריקתו וממחרת:
המחשב לאור שלמים. בשמיטת חור
שלמים על מנת לאכול מן הבשר לאור
שלמי ילל של שני ימים **ל"ב**. דלא הוי
חוד לזמנו: **דלא אינסיק ליה**. מזמנו
לגמרי דליתים זמן שריפתו עשוי עד
כפרא דלמני לקמן בשמעתין: **אחול
לאור שלמי**. מנשר קרנן שבר:
פטור. מקרבן שנכת נותר: לא אינסיק
שריפיה. הלכך לאו נותר הוא:
מחשבו דרזו. מחשבו רחמנא.

חנן אמר פסול דהא האוכל לאור שלישי אינתיק לשיריפה רבי חיי ליה מאכילה חניא דרשינא הנאכלין ליום משתשקע החמה שיעלה עמוד השחר ימים ולילה אחת ע החמה ובאימוריה ובבשרן משתשקע ת"ר יכול ליהו נאכלין חמים נאכלין ליום אחד מה זבחים הנאכלין אף זבחים הנאכלין ריהן תלמוד לומר יום הוא נאכל ואינו ישרף מיד ודין ואינו זבחים נאכלין לשני

ועבר וזמן ארבעה: מה ללכת
בנאכלין ליום אחד חזק לארבעה
שרפה דכתיב גבי מילואים ^א ואם יחזיר
מבשר מילואים יגוי ^ב כל ארבע
חמין ובהאי קרא לא חמין ארבעה אלא
שרפה והכי לא חמין עד שיש אלא
כיום: **מתני'** והמעשר. מעשר
במה: **מסנה אחס.** דלא חמין כבי
סביב אלא ^א ואם חמין מורוק חמין
בכבור והך נמי מהכא ^ב ילפינן
דלמחרין בנמי: **כנגד היסוד.** במקום
שיש יסוד תחתיו למעוטי מזבח ודגוס:
שיה בבאליקן. ועי' שם שהשנה הכתוב
אח מתן דמס שיה בבאליקן זה מזה:
הכבור נאכל לנשים. דכמין ובשר
יהיה לך (במדרש יד): **והמעשר לכל**
אדם. שלא חמין יד לו בחרור שיתן
לכאן: **ונאכלין בכל העיר בכל מחל**
גרם. ולא גרסי' לכל אדם דהא קמי
בכור ^א לנשים: **בכל העיר.** דכמין
ובשאהם שמה עולותיהם וחמיהם
ואח מעשרותיהם (בדרש יד) ומניא

בספרים (ד) עקיבא אומר בשמי מעשרות הכתוב מדבר אחד מעשר
הקמה ואחד מעשר קצב וכחיו (ה) בהואו קרל ויבורות
בחרם לאונס ומדלא קדע ברו מחיה שמע מינה בכל
העיר נאכלו; לפני ימים וילול אחד. בבור יליף לה בגמרא.
מעשר לא ידעא מהיכא: אלא בלילה. כדכתיב בלילה הוא (שמות
יג.) ואינו נאכל אלא עד חצות. בגמ' יליף לה: למנוייו. שנעמו
בדמי לקחתו כדכתיב לפי אכלו מבור (שם: גמ' מן חנא.
לא באריתלן מכלל דמיא לא סהה וכתוב כמי ואח דמא תרוקין;
מא בפרשה דפוקא ליף ממון דמיא לפסח מרס ומצוי יספן ודברס;
מא

[illegible]

מסורת הש"ס

(א) פסחים ג. (ע"ש כמה שנינים)
ת"כ צו פ"ב הי"ג. (ב) עי'
ירוש' שבת פ"ב ה"א. (ג) ספרי
קרת קרת, ירוש' מע"ש פ"א
ה"א, ר"ה פ"א ה"א, קידושין
פ"ב ה"ז. (ד) לעיל א. פסחים
קד. (ה) ע"י ספרי שם, ראה עת,
ירוש' פסחים פ"ה ה"ז,
שמות כט ל. (ו) במדבר כ.
י. (ז) ראה סת. (ח) לעיל לו.
(י) מט. (כ) ע"י פסחים צה.

הגהות הב"ח

(b) רש"י ד"ה נכל העיר וכו'
וכתיב ג"כ בההיא קרא:

גליון הש"ס

נ"ס מחשבתי ברמן משתקע
החטת עין לעיל דף כט ע"א
תוס' ד"ה למקום:

שינוי נוסחאות

[illegible][illegible]

במה מסובצת (המשפחה)

נקט למדש לפנן ב' ימים יתחיל

שחשבו לעצמן לכל העיר האחרת
היה יום אחדו לעצמן בכל העיר
לכן לא יצא ארץ לגבי עמלק ואשכנז
לכן אלף לומר כהונה (והנהיה) ארץ
יום שיחד להם בשפה אחרת הכחות
ואכל כחור הכל מחד אלף אל היה
למנו הוא אכחכחם לא חסדו עניינם
למנו בדרש לומר הכלה חסדו חסדו
בזה דומה דלמן ה' דלמן חסדו.
וזה: תורה ארץ ימים ביה ויהיה
החשד נחמד להם לי קול חסדו להם
החשד נחמד דלמן ילמן חסדו
היה יום אחדו לעצמן בכל העיר